

at paastaae, at Folkethingets Fleertal er for Procentstyret, og kun paa Grund af høiere politiske Hensyn, nødtvunget ved Regjeringens Erklæring gaaser ind paa Contingentstyret; dette er jeg ikke berettiget til at udtale, men jeg troer, at det er en berettiget Udtalelse, naar man forvarer sig imod, at der i den Afstemning, som nu skal finde Sted, kan søges et Beviis for, at Majoriteten er for Contingentstyret. — Endnu en sidste Bemærkning. Jeg troer, at der er nogen Grund til at minde de Herrer Procentister om, at vi selv have nogen Andeel i, at Sagen staaer, som den nu staaer. Havde vi været mere resignerede i Henseende til at gennemføre vore forskellige Ansuelser om, hvad der i og for sig var det Bedste, havde vi kunnet finde os i noget at underordne vor Mening om det Bedste for Hensynet til, hvad der kunde antages at finde Tilslutning baade hos Fleerheden af Procentisterne i dette Thing og hos Procentisterne i det andet Thing, og havde vi i den Henseende kunnet bestemme os til noget at underordne vore Ansuelser, ikke om hvad der i og for sig maatte være det Rette, men om hvad der maatte være det Mulige og Hensigtsmæssige i dette Dieblis under de Mænds Ansuelser og Opfattelse af dette Forhold, som nærmest maatte siges at være Bærere for dette System her i Thinget, troer jeg, at Sagen havde staaet anderledes. Jeg troer ikke, at vi da, tvungne af de politiske Hensyn, vi Alle kjende, havde været forpligtede til idag enten at stemme for Noget, vi ikke synes om, eller i alt Fald at afholde os fra at stemme for, hvad vi synes om.

Scavenius: Som Medlem af det Mindretal i Fællesubvalget, som ikke har kunnet, selv i dette sidste Dieblis, gaae ind paa Contingentstyret, maa det ogsaa være mig tilladt at udtale min Ansuelser om denne Sag, og jeg vil endogsaa gaae videre end den ærede sidste Taler, idet jeg skal tillade mig at udtale mig ogsaa om denne Sags Behandling, saavel fra Thingenes som fra Regjeringens Side. Det er en ret mærkelig og ret lærerig Historie, som denne Sag har gennemlevet paa sin Gang gennem Rigsdagen. Den blev forelagt i det andet Thing, ikke som en egentlig Skattelov, men som en Lov, der gav visse Normer, isølge

hvilke en Skat paa Indtagten gjennem de aarlige Finantslove procentvis skulde opkræves, naar det fandtes fornødent. Landstinget kunde imidlertid ikke gaae ind paa denne Form for Loven, og det nærmest paa Grund af to Betragtninger. Deels meente man nemlig, at man derigjennem gif Landstingets berettigede Indflydelse paa Tilblivelsen af Skattelove for nær, og deels troede man heller ikke, at man for Dieblisset kunde overse den finansielle Stillings, saaledes at man turde sige: Vi behøve en saadan ny Skat for bestandigt. Den første Indvending's Betydning kan jeg fra mit Standpunkt aldeles ikke indrømme, men da jeg bestandigt har anerkjendt og endnu anerkjender Betydningen af den anden Indvending, er jeg forsaavidt enig i det Resultat, man kom til i det andet Thing, nemlig at indskrænke Lovens Vedvaren til 2 Aar, endsskjønt jeg ikke er saa sangvinst, at jeg egentlig har noget stort Haab om, at vi om 2 Aar skulde kunne undvære den nye Skat. Forslaget var i Landstinget forelagt som et Procentsystem. Ved dette System vil der altid klæbe den Mangel, at Indtagten vanskelig kan tvinges frem, og for at hæve denne Mangel, var der i Lovforslaget indsat den bekjendte og meget omtalte § 6. Jeg har fra Først af ikke haft saameget mod denne Paragraph som Andre. Jeg troer, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man har troet, at Hensigten dermed var, derigjennem at indføre en skjult Hartkornsskat. Det er min Overbeviisning, at en saadan § 6 havde været en ret god Overgangsbestemmelse, hvorefter man om kortere eller længere Tid kunde være kommet ind paa et reent Procentsystem. Modstanden derimod i det andet Thing, saavel fra Procentisternes som Contingentisternes Side, var imidlertid saa stærk, at den høitagtede Finantsminister meente, at det var bedst at frasælde denne Paragraph. Vi have forøvrigt under denne Sags Behandling sidste Gang her i Thinget hørt den høitagtede Minister erklære, at det var hans første Feil i denne Sag, at han frasalte sin § 6. Hvad jeg troer, maa være mig tilladt at beklage ved denne Sags Behandling i Landstinget, er den særdeles lange Tid, hvori Sagen laa i Udvalget. Det kunde jo vel være smigrende for Folkethingets